

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Bona Volvntas Optimæ Consentiens. Seu De Sequendo In Omnibus Ductu Providentiæ Diviniæ

Foullon, Jean E.

Leodii, 1657

XI. Arbores ruentes, & umbræ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54992](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54992)

gium nostrum tale: sed refugium nostrum virtus est: cum illuc confugerimus, firmi erimus. Stultitiam Philistinorum quis non miretur, libro Regum I. cap. 5. idolum suum Dagonis sæpius dejectum, ac fermè comminutum, toties tamen restituentium loco suo & adorantium? Sic sunt, qui humanæ prudentiæ, mortalisque potestatis idola, quotidie collabentia, & in partes dissiliencia, pergunt tamen vanæ fiduciæ suffitu, & adspiratione, venerari.

XI. *Arbores ruentes, & umbra.* Hinc tam altè insonat Jeremias, cap. 17. utinam sic ut ab omnibus exaudiatur: *Maledictus vir, qui confidit in homine, & ponit carnem brachium suum, &c.* Origenes illud explicans, *Maledictus qui pendet in ligno*, idem ait sibi videri, ac, *Maledictus, qui confidit in homine.* Ingeniosè dictum, & verè. Homo enim quilibet, cui confidimus, à quo pendemus, cui incumbimus, lignum est semiputre, faucium, sic recisum quotidiana infirmitate, ut vix cortice hæreat. Aiunt elephantem à venatoribus capi, notatâ arbore ad quam acclinare se solet, ut in-

terquiescat, aut dormiat. Stantem enim dormire, quia poplites flectere vix possit, aut ne vix quidem. Arboris autem illius truncum secari medium ad corticem usque, ita ut vix hæreat, & mole incumbentis animalis solo afflicta, illud secum trahat. Ita belluam per venatores, rei exitum in insidiis præstolantes, occupari, quia semel collapsa difficillimè exsurgat. Verumne id sit, non disquiro: cum à plerisque olim traditum, hodierni Scriptores testes oculati pernegent. Certissimum tamen, ea imagine, hominum plurimos ruere & intercipi. Principem Ecclesie vident, aut magnatum aliquem divitiis, amicis, honoribus florentem: cedrus Libani ipsis videtur, aut firmissima quercus. Incumbunt trunco, quem infortunia aut morbi mox partim succident: ita cum prorupte ruituri, nec surrecturi, nisi ad ludibrium. *Multi, inquit Augustinus in Psalmum 131. de amicis potentioribus presumpserunt: ceciderunt illi de quibus presumpserant, & involverunt illos qui de illis presumpserant. Truncos & arbores vocavi, nimis*

nimis dixi: umbras dixisse debueram, cum Isaia cap. 30. *Habentes fiduciam in umbra Ægypti.* Numquam spectasti Jonam sub umbra cucurbitæ, aut hederæ, lætantem, mox mutaturum, cum *vermis ascensu diluculi* hederam percussisset? Sic sunt gaudia & spes mortalium, umbra futilis, verme infirmior, diluculo fugacior, tristitiam lætitiæ eodem momento admistura, & confusura. Nos in umbra illius qui desiderandus est, sedeamus, sub ejus providentia quiescamus.

XII.

*Quatenus
creaturis si-
dendum.*

Sed audio rursus obmurmurantem humanam prudentiam. Equinam enim sæliciores sunt in hac vita, quàm qui vel sibi ipsis facere fortunam possunt, vel ab amicis accipere? Quid humanâ societate fiet, sine fiducia? Nolis igitur patri filium inniti, ægrum medico, pauperem liberali, pœnitentem Confessario, subditum superiori, studiosum ingenio, divitem opibus, ducem militi, Regem potentiæ? Respondeat tibi D. Thomas 2. 2. quæst. 17. art. 4. &

H 4

moneat,